

Dosar nr. /2006

ROMÂNIA
TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 3630
Ședința publică din 24 Octombrie 2006

Completul compus din:
PREȘEDINTE
Grefier

S-a luat în examinare pronunțarea sentinței în acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamanta SC SRL în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA și DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședința publică de azi, se constată lipsa părților.

Procedura, fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Se constată că judecarea cauzei în fond a avut loc în ședința publică din data de 17 octombrie 2006, mersul dezbaterilor și susținerile părților fiind consemnate în încheierea din aceea zi, încheiere ce face parte integrantă din prezenta sentință.

Instanța, în baza actelor existente la dosar, reține cauza spre soluționare.

INSTANȚA
Deliberând constată:

Prin acțiunea civilă înregistrată la această instanță sub nr. / 2006, reclamanta SC SRL, cu sediul în jud.Harghita, i-a chemat în judecată pe pârâtele DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV, cu sediul în Brașov str.Hărmanului nr.50 jud.Brașov și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în M.Ciuc str.Rev.din Decembrie nr.20 jud.Harghita, solicitând anularea în tot a Deciziei nr.4/45. .2006 pronunțată de DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA, constatarea netemeinicii calculării taxelor vamale în sumă de RON, a taxei pe valoarea adăugată în sumă de RON, a dobânzilor și penalităților de întârziere aferente în sumă de RON, respectiv RON, precum și absolvirea reclamantei societăți de la plata la bugetul de stat a sumei totale de RON.

Reclamantul a solicitat totodată suspendarea Procesului-verbal de control nr. / .2005 în ce privește executarea silită a sumei de RON, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

În motivarea acțiunii reclamanta arată că organele vamale la data efectuării importurilor nu au mai calculat și perceput taxe vamale, TVA și comision vamal fiindcă au considerat că prevederile art.22 din Legea nr.133/1999 sunt aplicabile.

Cu ocazia derulării operațiunii de vămuire a prezentat exact acele acte care justificau aplicarea art.22 din Legea nr.133/1999 și nu a indus în eroare organele vamale prin mijloace viclene pentru ca să beneficieze de facilitățile acordate.

De altfel, în cuprinsul procesului verbal de control rezultă că „societatea comercială a beneficiat în mod eronat de facilitățile prevăzute de Legea nr.133/1999, respectiv scutire de la plata taxelor vamale și scutire de la TVA, conform pct.B lit.a din OUG nr.215/1999.

Într-adevăr, prev. art.22 din Legea nr.133/1999 au fost abrogate în mod succesiv, prima dată prin OU nr.215/29.12.1999 publicat în M.Of. nr.649/30.12.1999, prin art.II, respectiv prin OUG nr.17/2000 publicat în M.Of., Partea I, nr.113/15.03.2000, prin art.37.

Prin urmare același articol de lege printr-un act normativ superior, și anume Legea nr.133/1999, fusese abrogată de două ori în mod succesiv, de acte normative inferioare.

Conform art.60 din Legea nr.24/2000, publicat în M.Of. nr.139/31.03.2000, mai precis conform art.1, „Prevederile cuprinse într-un act normativ contrare unei noi reglementări de același nivel sau de nivel superior trebuie abrogate”.

Acest lucru înseamnă că abrogarea nu poate să intervină față de o prevedere legală cuprinsă într-un act normativ superior, fiindcă alin.1 nu ar mai avea sens. Prin urmare numai o prevedere dintr-un act normativ superior poate abroga o prevedere legală dintr-un act normativ inferior nu și invers.

Dacă totuși se întâmplă așa, fiindcă rezultă că cele două acte normative de nivel inferior au fost abrogate de Guvern, atunci intervine reglementarea prevăzută în Constituția României, și anume art.115 alin.7 potrivit căruia „Ordonanțele cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă sau se resping printr-o lege în care vor fi cuprinse și ordonanțele ale căror efecte au încetat potrivit alin.3”.

Astfel, s-a întâmplat că potrivit Legii nr.285/05.07.2001 publicat în M.Of. nr.306/11.06.2001 pentru respingerea OUG nr.215/1999 privind modificarea și completarea unor reglementări referitoare la taxa pe valoare adăugată, această ordonanță a fost respinsă.

Prin urmare, nu este vorba de o abrogare a actului normativ de abrogare ci de respingere de plano a Ordonanței nr.215/1999, aceasta neavând nici un efect.

În acest sens s-a conturat și practica judiciară, cum că „legiuitorul a înțeles să reactiveze această lege, ceea ce este admisibil, fiind vorba de o ordonanță de urgență a cărei operare în timp este condiționată de aprobarea ei prin lege, conform prev. art.115 alin.7 și 8 din Constituția României. Abrogările de acte normative prin ordonanțe de urgență, cum este situația din speță nu au caracter definitiv. Dacă legea de abrogare a ordonanței aduce modificări, inclusiv în planul abrogărilor exprese de acte normative, acestea devin definitive și intră sub incidența art.62 alin.3 din Legea nr.24/2000 republicată în anul 2004 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative în sensul reactivării actului normativ abrogat prin respectiva ordonanță. Pe de altă parte nu se susține nici argumentul cum că abrogarea art.22 din Legea nr.133/1999 a avut loc și prin OUG nr.215/1999, întrucât această abrogare a fost respinsă prin legea de aprobare”.

În cazul dacă este așa atunci reclamanta nu trebuie să suporte penalitățile de întârziere și dobânzile fiindcă nici organul vamal nu știa la vremea respectivă, și Ministerului Finanțelor Publice le-a trebuit 1 an pentru formularea unei opinii lacunare.

Faptul că exclusiv organul vamal nu a cunoscut dispozițiile noi, ori le-a ignorat, acest lucru nu se poate imputa reclamantei prin calcularea de penalități de întârziere și dobânzi extraordinar de mari în condițiile în care autoritatea de control al organului vamal care a închis operațiunea trebuia și aceasta să intervină imediat după vămuire și nu să aștepte 5 ani pentru ca datoria vamală să „producă penalități de întârziere și dobânzi”.

În ce privește suspendarea executării procesului verbal de control, reclamanta arată că zilnic încheie operațiuni de vămuire iar în situația în care datorită acestor datorii vamale i se vor bloca posibilitățile de vămuire atunci pierderile societății vor fi mai mari.

Acțiunea este motivată în drept prin dispozițiile art.8 teza 1 și art.15 din Legea nr.554/2004.

Anexat cererii reclamantul a depus la dosar copia deciziei contestate (filele 8-15).

Prin întâmpinarea înaintată instanței la data de 29.08.2006, pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată și menținerea actului contestat (filele 21-26).

În motivarea întâmpinării se arată că OUG nr.215/1999 privind modificarea și completarea unor reglementări referitoare la TVA, intrată în vigoare la data de 01.01.2000, la art.2 prevede în mod expres abrogarea art.22 și art.25 din Legea nr.133/1999 privind stipularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, iar OUG nr.17/2000 privind TVA-ul, în vigoare de la data de 15.03.2000, arată la art.37 „sunt și rămân abrogate art.22 și art.25 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii”.

Astfel, susținerile SC SRL potrivit cărora prev. Art.22 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii erau în vigoare la data importurilor în cauză, nu au putut fi însușite de organul de soluționare a contestației, din următoarele considerente:

- potrivit principiului de drept privind aplicarea în timp a legii, legea nu se aplică atâta timp cât nu este în vigoare, ceea ce implică faptul că o normă juridică acționează în timp din momentul intrării ei în vigoare și până în momentul ieșirii sale din vigoare; ieșirea din vigoare a normei juridice, din perspectiva teoriei generale a dreptului-disciplina de referință pentru știința dreptului, este cel de al treilea moment al acțiunii în timp a normei juridice și are loc prin trei modalități și anume: ajungerea la termen, desuetudinea și abrogarea.

Abrogarea, ca principala modalitate de scoatere din vigoare a normei juridice, reprezintă cauza de încetare a acțiunii normei de drept datorită intrării în vigoare a unei norme noi (actus contrarius), fiind deci vorba despre o nouă manifestare de voință a legiuitorului, pentru ca în practică să fie transpusă în cele două forme: abrogarea expresă și derogarea tacită.

Referitor la prev. Art.37 din OUG nr.17/2000 privind TVA, se reține că nu suntem în prezența unei abrogări expresive a art.22 din Legea nr.133/1999, legiuitorul rezumându-se numai să constate că acest articol este și va rămâne abrogat la data de 15.03.2000.

Prin modificarea adusă art.37 din OUG nr.17/2000 prin Legea nr.76/2000 privind bugetul de stat pe anul 2000, nu s-a mai prevăzut nimic în legătură cu art.22 din Legea nr.133/1999, aceasta însă nu poate să ducă la concluzia că legiuitorul a și dorit tacit să reactiveze facilitățile prevăzute de acest text de lege și astfel să se constate efectul ultraactiv al normei juridice în cauză.

Față de considerentele arătate mai sus, se reține ca fiind temeinică și legală constatarea organelor de control referitoare la faptul că pentru importurile de bunuri efectuate în baza declarațiilor vamale de import nr. / .2000 și nr. / .2000, reclamanta nu avea dreptul să beneficieze de prev. art.22 din Legea nr.133/1999.

În ceea ce privește majorările de întârziere, la data înregistrării declarațiilor vamale, respectiv 07.08.2000-08.09.2000, erau în vigoare prev. art.13 din OG nr.11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, iar începând cu 01.01.2003 până la data de 14.08.2003 sunt incidente prevederile OG nr.61/2002.

Începând cu 01.01.2004 sunt incidente prev. art.108 alin.1 și art.109 alin.1 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, prevederi menținute și la art.114(1) și 115(1) din OG nr.92/2003.

De asemenea, penalitățile de întârziere au fost reglementate pentru perioada de până la 31.12.2003 de prev. art.13/1 din OG nr.26/2001 pentru modificarea OG nr.11/1996 privind executarea creanțelor bugetare și de prev. art.14 alin.1 din OG nr.61/2002.

Începând cu 01.01.2004 sunt incidente prev. art.114 alin.1 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Termenul de scadență în cazul datoriei vamale reprezintă data declarației vamale, în acest sens art.141 din Legea nr.141/24.07.1997 privind Codul vamal al României.

Determinat de cele relatate mai sus și având în vedere că în sarcina petentei a fost reținut ca fiind datorat un debit de natura drepturilor vamale, stabilirea de dobânzi și penalități de întârziere reprezintă măsura accesorie în raport cu debitul.

Întâmpinarea este motivată în drept prin dispozițiile art.115-118 Cod procedură civilă, respectiv art.175, art.179, art.180, art.181 și art.186 din OG nr.92/2003.

Prin întâmpinarea înaintată la data de 29.08.2006, pârâta DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată (filele 27-30).

În motivarea întâmpinării se arată că deși societatea reclamantă invocă faptul că prin art.8 din Legea nr.76/2000 nu mai este menținută abrogarea art.22 din Legea nr.133/1999 dispusă prin art.37 din OUG nr.17/2000, asemenea interpretare contravine prev. art.62 alin.2 din Legea nr.24/2000.

Este inadmisibilă încercarea contestatoarei de a introduce speța dedusă soluționării sub incidența disp. Art.114 paragraf 5 din Constituția României și ale prevederilor finale din art.62 alin.3 din Legea nr.24/2000, fac excepție prevederile din ordonanțele Guvernului care au prevăzut norme de abrogare și au fost respinse prin lege de către Parlament, prevederile acestui articol fiind foarte clare și restrictive, vizând ordonanțele Guvernului ce au fost respinse prin lege de către Parlament, ceea ce nu este cazul OUG nr.17/2000.

În cazul în care ar fi acceptate interpretările societății reclamante am fi în situația încălcării prevederilor art.15 alin.1 din Legea nr.24/2000, în procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative.

Intenția legiuitorului în formularea art.8 din Legea nr.76/2000 nu a fost aceea de a reintroduce în vigoare prev. art.22 din Legea nr.133/1999, această intenție fiind materializată în mod imperativ în redactarea și aprobarea OUG nr.297/2000.

Legiuitorul a prevăzut în art.61 alin.1 și 2 din Legea nr.141/1997 dreptul autorității vamale de a efectua un control ulterior asupra operațiunilor vamale derulate de către agenții economici în scopul verificării modului în care au fost respectate dispozițiile legale cu caracter vamal.

Intimata solicită totodată respingerea cererii de suspendare a executării silite întrucât a fost formulată fără dovedirea celor două condiții expres și prevăzute cumulativ de art.14 alin.1 din Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ, respectiv cazuri bine justificate și existența unei pagube iminente.

Se mai arată că în conformitate cu prev. art.141 din Legea nr.141/1997, în cazul mărfurilor importate pentru care legea prevede drepturi de import, datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale de import, iar diferențele de drepturi bugetare se calculează de la data înregistrării declarației vamale de import.

Instanța constată că acțiunea este legal timbrată.

La solicitarea instanței au fost depuse Procesul-verbal de control nr. / 2005 și DVI nr. / .2000, respectiv / 2000, în copie (filele 42-51).

În cauză a fost administrată proba cu acte.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin Procesul-verbal de control nr. / .2005 încheiat de pârâta DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV, în urma verificării operațiunilor de import efectuate de către reclamanta societate cu DVI și DVI nr. / 2000, s-a constatat că pentru bunurile care au făcut obiectul acestor operațiuni de import societatea a beneficiat în mod eronat de facilități vamale, constând în scutire de la plata taxelor vamale și TVA în temeiul art.22 din Legea nr.133/1999, întrucât prevederile legale la aceea dată au fost abrogate (filele 42-43).

Constatând că au fost încălcate prevederile Codului vamal, în baza art.61 din Legea nr.141/1997 organul de control a efectuat calculul diferențelor de drepturi vamale de import datorate de reclamant, în sumă totală de lei, din care suma de lei constă din lei taxe vamale, lei dobânzi taxe vamale și lei penalități, iar suma de lei constă din lei TVA, lei dobânzi TVA și lei penalități.

Prin Decizia nr.4/ .2006, pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA a respins contestația formulată de reclamantă, ca neîntemeiată (filele 8-15).

Instanța constată că însăși din actul de control întocmit de pârâta DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV rezultă că la data efectuării operațiunilor de import cu DVI nr. / .2000, respectiv / .2000, societatea reclamantă a beneficiat în mod eronat de facilitățile vamale prevăzute de art.22 din Legea nr.133/1999, împrejurare care nu poate fi imputată reclamantei, constituind culpa pârâtei.

În conformitate cu dispozițiile art.22 din Legea nr.133/1999, întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii, prevedere legală care a fost abrogată prin art.2 din OUG nr.215/1999.

Tribunalul observă că deși acest act normativ a fost respins prin Legea nr.285/2001, prin OUG nr.17/2000, intrată în vigoare la data de 15.03.2000, deci anterior efectuării operațiunilor vamale în cauză, s-a prevăzut conform art.37 că sunt și rămân abrogate prevederile art.22 și 25 din Legea nr.133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii.

Legea bugetului de stat pe anul 2000 nr.76/04.05.2000 prin art.8 alin.3 a modificat art.37 al OUG nr.17/2000, fără însă a face referire la art.22 și 25 din Legea nr.133/1999, însă tribunalul este de părere că deși nu a reluat această idee, totuși textul de lege nici nu a abrogat în mod expres acele prevederi legale. Ori dacă legiuitorul ar fi vrut ca dispozițiile art.22 și art.25 din Legea nr.133/1999 să rămână în ființă și să nu fie abrogate, atunci ar fi făcut o referire expresă în acest sens.

Susținerea reclamantei în sensul că prin Legea nr.76/2000 s-ar fi revenit asupra abrogării dispozițiilor art.22 și art.25 din Legea nr.133/1999 este eronată ținând cont și de prevederile art.62 alin.3 din Legea nr.24/2000, modificată, potrivit căreia abrogarea unei dispoziții are caracter definitiv, și nu este admis ca prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul normativ inițial, cu excepția ordonanțelor Guvernului care au prevăzut norme de abrogare și au fost respinse prin lege de către Parlament.

Pentru considerentele sus-expuse, tribunalul constată că într-adevăr la data vămuirii, respectiv 07.08.2000 și 08.09.2000, societatea reclamantă nu putea beneficia de facilitățile acordate prin art.22 din Legea nr.133/1999, ca urmare în conformitate cu art.61 alin.1 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României, autoritatea vamală a efectuat în termenul de 5 ani controlul vamal al operațiunilor, a constatat în mod legal că au fost încălcate reglementările vamale aplicate, a calculat și a stabilit taxa vamală în sumă de lei RON și taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei RON, datorate de reclamantă.

În ceea ce privește însă dobânzile în sumă totală de lei RON și penalitățile de întârziere în sumă de lei RON aferente taxei vamale și a taxei pe valoarea adăugată stabilite în baza Procesului-verbal de control nr. / .2005, tribunalul este de părere că întrucât reclamanta nu este în culpă în ceea ce privește neplata taxelor vamale și a TVA la termen, la data vămuirii din culpa autorității vamale nefiind stabilite obligațiile vamale, astfel nu poate fi obligat la plata unor penalități care au fost calculate retroactiv, cu începere din data de 07.08.2000, respectiv 08.09.2000.

Taxele vamale și taxa pe valoarea adăugată aferente operațiunilor de import efectuate de reclamantă au fost stabilite la data de 30.06.2005 prin Procesul-verbal de control nr. , astfel nu se poate reține în sarcina reclamantei societății obligativitatea plății unor dobânzi și penalități de întârziere la o datorie vamală, cuantumul căreia a putut fi determinată numai la o dată ulterioară și nu a putut fi prevăzut de reclamant la data completării declarației vamale inițiale.

Deși art.141 din Codul vamal prevede că datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale, la aceea dată, respectiv 07.08.2000 și 08.09.2000, autoritatea vamală a stabilit că reclamanta beneficiază de facilitățile prevăzute de art.22 din Legea

nr.133/1999, iar în conformitate cu prevederile art.61 alin.3 din Legea nr.141/1997 privind Codul vamal, aplicabil în speță, când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale datorită unor date cuprinse în declarație vamală, autoritatea vamală va determina taxele vamale cuvenite și va lua măsuri de încasare, diferențele în minus se comunică titularului operațiunii comerciale, care va achita în termen de 7 zile aceste sume, iar numai nerespectarea acestui termen de plată atrage suportarea de majorări de întârziere.

Având în vedere această prevedere legală, tribunalul este de părere că dobânzile și penalitățile de întârziere stabilite pentru neplata datoriei vamale în mod retroactiv, cu începere de la data de 07.08.2000 și 08.09.2000, în situația în care quantumul acestei datorii vamale a fost stabilit doar la data de 30.06.2005, au fost calculate fără bază legală de către autoritatea vamală.

Pentru considerentele sus-expuse, ținând cont totodată de prevederile art.188 alin.2 din OG nr.92/2003 și art.18 alin.1 din Legea nr.554/2004, instanța va admite în parte acțiunea, va anula în parte Decizia nr.4/45/ .2006 emisă de DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA, va constata netemeinicia calculării dobânzilor în sumă de lei RON și a penalităților de întârziere în sumă de lei RON aferente taxei vamale și a taxei pe valoarea adăugată stabilite în baza Procesului-verbal de control nr / .2005 încheiat de DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV și va absolvi reclamanta de plata la bugetul de stat a acestor sume, respingând în același timp capătul de cerere privind anularea actului atacat în ceea ce privește taxa vamală în sumă de lei RON și taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei RON.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării Procesului-verbal de control nr. / .2005, formulată de reclamanta societate, instanța constată că având în vedere quantumul mare al datoriei în sumă de RON, și întrucât există o îndoială serioasă asupra legalității actului administrativ atacat, cererea de suspendare este temeinic justificată, fiind necesară pentru prevenirea unei pagube iminente ce poate afecta serios patrimoniul societății reclamante.

Ca urmare, în temeiul art.15 din Legea nr.554/2004, instanța va dispune suspendarea executării actului administrativ fiscal atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cheltuieli de judecată nu au fost solicitate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta S.C. S.R.L., cu sediul în , jud.Harghita, în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în mun.Miercurea Ciuc, str.Revoluția din Decembrie, nr.20, județul Harghita și DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV, cu sediul în mun.Brașov, str.Hărmanului, nr.50 jud.Brașov, și în consecință:

În baza art.15 din Legea nr.554/2004, dispune suspendarea executării Procesului verbal de control nr. / 2005 încheiat de pârâta Direcția Regională Vamală Brașov până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

Anulează în parte Decizia nr. 4/45/ .2006 emisă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita și constată netemeinicia calculării dobânzilor în sumă de RON și a penalităților de întârziere în sumă de 16.991 RON aferente taxei vamale și a taxei pe valoare adăugată stabilite în baza Procesului-verbal de control nr. / .2005 încheiat de Direcția Regională Vamală Brașov, absolvind totodată reclamanta de plata la bugetul de stat a acestor sume.

Respinge capătul de cerere al reclamantului privind anularea actului atacat în ceea ce privește taxa vamală în sumă de RON și taxa pe valoare adăugată în sumă de RON.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința publică din 24 Octombrie 2006

Președinte

Grefier

ss.indescifrabilă

ss.indescifrabilă

pentru conformitate,

